

029 QUAN LA VIDA ENS SAGNA.

Respira lentament, acompanya la respiració... ha de ser conscient del batec del seu cor... ha de ser conscient de com puja i baixa el seu pit...

Ja està, ja està passant... poc a poc torna a veure el seu voltant, poc a poc torna a ser conscient d'on és... se n'adona que ja s'està acabant, tot i que encara sentla tensió en tot el cos... nota el formigueig de la musculatura... nota el dolor que s'ha infringit, a les articulacions, sent com s'inicia aquella alenada de vergonya infinita que acompanya a cada episodi, aquella sensació de que ha tornat a perdre la batalla... però no la guerra, no la guerra...

Mira les parets de fusta. Aquest cop ha estat diferent, aquest cop sap que no està sola. Quan va notar que tornava, les va trucar. I elles són allí, per a acompanyar-la. Petites i grans ombres silents, però que amb la seva presència donen seguretat. Una seguretat que no havia sentida en anys.

Torna a respirar i algú la tapa amb una manta blanca. Se n'adona que està tremolant i que sent les mateixes sensacions que fa anys, quan va esdevenir per primera vegada, quan era tant petita que ni es podia veure el cabell (aquesta era una broma del pare que ella no entenia, però que repetia perquè la feia retornar a un espai conegut "sóc tant petita, que no em veig ni el cabell").

El pare, la mare, els seus germans... tots, tots d'una plomada... com si no haguessin existit mai... com si aquells vuit anys haguessin estat un bell somni, del que havia despertat perquè es convertís en malson.

Cada vegada està més serena i els seus sentits comencen a despertar. Nota una flaire a pa torrat, i tomaca... pa amb tomaca torrat? Els va explicar que aquesta flaire la feia sentir bé, que li recordava aquelles tardes d'hivern, quan

no podien sortir de casa, perquè feia tant de fred que se't congelàvem les idees, si és que en tenies alguna (una altra broma del pare, ell sempre tant sorneguer).

No hi havia ningú prou proper perquè se'n fes càrrec. Però sí algú prou llunyà perquè se'n fes càrrec. Fer-se'n càrrec... Al principi semblà fàcil... la pobre nena, la pobre pobreta nena... Però després tothom esperava que es refés, que tirés endavant... Però ella no se'n sortia: la vida li sagnava. Li sagnava per tots els porus de la pell. I van començar els atacs, cada cop més forts, cada cop més violents...

I la bona voluntat, la bona fe dels altres es va esgotar. Necessitava quelcom més. Un espai on podessin tenir cura d'ella. Així li van dir, així va ser. I la proximitat de l'estima havia desaparegut d'un dia per l'altre. I la llunyania de l'estima de la pobreta nena es va fondre en institucions, centres i famílies.

Els sentits estan cada cop més desentumits. Ara pot escoltar clarament una música de fons: Nothing compares 2U. Els va explicar que li agradava molt aquesta música. També els digué que li agradava A quienle Importa, de Alaska, i els MojinosEscocidos... però el seu cervell entumit agraeix que hagin posat quelcom més suau (sembla que li retorna l'humor, i sap que això és bon senyal).

Amb el temps aprenqué que la gent té un màxim d'acceptació en el dolor aliè. Aprenqué que si volia ser acceptada, el seu sagnat havia de ser intern, que no es veiés. Havia d'amagar als ulls dels altres el dolor, per fer desaparèixer aquella etiqueta que podia invalidar-la de cara als altres, assenyalar-la.

Ara ja n'és plenament conscient de tot el que l'envolta: ella és asseguda al terra i a la seva dreta, atiant el foc de terra, hi ha la Sofia. Més enllà, en un sofà ample, la Verònica i la Carla la miren somrient. I a la cuina americana, la Mireia està acabant de preparar les torrades. En veure que la està mirant, aixeca els dos polzes i somriu.

Algú digué que les malalties mentals no són senyal de feblesa, sinó tot el contrari. Senyal que la ment ha aguantat força patiment. Ho va rebre un cop per facebook. No recordava qui li havia enviat, però ho va penjar en el seu mur, perquè es va sentir totalment identificada. A mesura que ella interioritzava el seu dolor, aquest s'enfortia més i més i, en els moments en que pensava que no hi havia un perill extern, saltava amb força, esquitxant-la totalment, danyant-la amb molta més virulència que quan era visible als altres. I sempre amb l'angoixa que no es veïés, que ningú ho palpés, que res no fes pensar que no era com els altres.

Ara pot somriure. Nota que ja pot somriure. Les altres li comencen a parlar, amb una naturalitat total, com si res del que acaben de presenciar hagués passat. Sentir-se estimada, sentir-se acompanyada, sentir-se no jutjada...

Com qui no vol la cosa, havia arribat a la trentena. I els atacs silenciosos, dins la intimitat, s'havien anat repetint, deixant-la amb aquella sensació d'impotència, dolor i vergonya de no poder aconseguir allò que volia: pau, senzillament pau. No poder-ho explicar, no poder-ho dir, la feia sagnar per dins... era com si la seva ment s'esmicolés entre el dolor i els esforços titànics perquè res semblés fora de l'habitual. Ella havia de ser normal, havia de ser normal... ("sí que volia ser normal, però era molt avorrit", una altra broma del pare, però que ella sospitava que havia "robat" d'algú).

Nota que li retorna la gana. Intenta aixecar-se, però està entumida i trontolla. Entre totes l'ajuden a posar-se dreta i l'acompanyen a la taula. S'asseu i l'abracen. La Carla la despentina, tot fent mitja rialla.

I llavors, quan pensava que no podria més, que arribaria un punt en que el fràgil equilibri que havia mantingut en el seu cervell es trencaria per sempre més, que acabaria fent aigües per tot arreu... les conegué a elles. Sòcies d'un Club de Lectura. Un Club amb un nom certament curiós: QUAN LA VIDA ENS SAGNA... El títol d'un llibre? No li sonava, però tot i que era una gran lectora, tampoc no coneixia tots els llibres del món. I poc a poc entengué la peculiaritat del grup: totes, totes... havien patit un dolor... patien un dolor... No entén com les va trobar quan més les necessitava... Però van aparèixer, van aparèixer i es van quedar...I ella es va quedar, en la vida de les altres, en el dolor de les altres...

Han passat vuit mesos... ara sent que forma part de la seva interioritat i forma part de les altres interioritats...comparteixen lectures, comparteixen rialles i comparteixen cicatrius, perquè a la fi, ara sí, ha permès que la seva ment taponi allò que li feia perdre la vida lentament. Encara hi és i hi serà sempre, però ara fa menys mal. Es mira les companyes, assegudes en rotllana mentre comenten la darrera novel·la que han llegit i somriu. Mira la nouvinguda, l'Annie, joveneta, fràgil, atemorida... Segurament sense saber ben bé com ha arribat al Club, però ella ho sap. I la resta ho saben... perquè la VIDA LI SAGNA.

IDA ISERN